

а майка-та на другъ, дѣца-та, вѣрж истинж, имжть различни кыпове, и какъ щжть излѣзжть, когы станжть на врьсть, Богъ знае. На писателе-ты, които обыкалять то тукъ то тамъ, на лѣво и на дѣсно, и тикать на книгж, каквото имъ доде, безъ разсждъ, безъ сговоръ съ другы-ты, безъ цѣль, както имъ сж постжпкы-ты, тѣй имъ е и языкъ-тъ.

Какъвъ е този грѣхъ, дѣто за едни нѣчта толкосъ важны, толкосъ народны, да наширва, да дума, да разнася иманье нѣкой-си толкосъ, та да си спечяли еднж грамадж неприятели!

Пжкъ незнамъ какъ та нѣкой-си думать и имжть все за по-добрѣ и за по-лѣсно, *темесукъ* а не *записъ*, *записка*, *-ихтибаръ* а не *честь*, *-баиръ* а не *ерьхъ*, или какъ-годѣ инакъ по Българскы; познавашь тутакъси, че тези чловѣци трѣбва да имжть тегленье-то отъ сърдце на мухы-ты или бржмбары-ты, които заминвать цвѣтя-та та кацновать . . . незнамъ дѣ; тези чловѣци искать да имжть, или имя незнамъ какъ, или очи незнамъ какъ, или главж . . . съ еднж рѣчь, и-скать да сж бѣлѣжени.

Това е, милы мои Дѣчица, токо речи, всичкый-тъ този *Ръчникъ на думы Турскы и Гръцкы*; вамъ ви ся казва да гы познавате, и вамъ приличя да направите, да ся нечюжтъ веке ви въ писуванія-та ви, ни въ уста-та ви, ни въ кжщи-ты ви, когы станете и